

СЕРГІЙ ВАСИЛЬЄВ

НАЗУСТРІЧ СОНЦЮ

Назустріч сонцю

Піаніно стояло посеред безкрайнього поля, самотній силует серед хвиль зелені. Усі рамки з нього були зняті, тож можна було розгледіти механізм усередині. Цей старий інструмент немов натякав, що готовий розповісти свою історію. Чоловік провів пальцями по клавішах і перший звук немов хвиля розлився простором. Люди навколо завмирили, слухаючи, і, немов підкоряючись незримій силі мелодії, починали рухатися. Танець, народжений ритмом, зливався з вітром, різнокольорові стрічки кружляли, підкоряючись невидимій волі. Вони ніби знайшли власне життя, ширяючи в повітрі, заплітаючись у чудернацькі символи. У цей момент світ ставав іншим — легшим, яскравішим, майже казковим. Музика підіймала їх, відносячи за межі буденності, у простір, де можливо все.

Ігор жив на краю невеличкого містечка, у будинку, де було все необхідне: старий, але надійний дерев'яний стілець і піаніно. І де б він не з'являвся, де б не торкався клавіш — там завжди все розквітало, від рослин до серця. Ніби музика оживляла простір, пробуджувала спляче насіння. Тому й удома його оточували квіти, дерева, що тягнуться до світла, лоза, що плавно сплітається навколо віконних рам. Але так було не завжди, зовсім недавно його будинок був схожий на інші. Уважний читач вже, напевно, здогадався, чому все змінилося — тому що раніше в нього піаніно не було. І матиме рацію. З дитинства він грав на піаніно, але потім закинув цю справу, як це часто буває: справи, цілі, прагнення. Життя так і текло, одна мета за іншою, нескінченні перегони за обрієм, який з кожним кроком ближче не стає, а тільки віддаляється.

Одного разу, він поїхав до столиці у справах. Велике місто нав'язувало метушню, в якій перестаєш усвідомлювати себе та простір, в якій і розчинився наш герой. Він плів за течією, як і багато хто в цьому місті, але раптом все змінилося. Ігор зупинився, щоб одягнути окуляри, оскільки сонце не стримувало свого саява, немов намагалось побачити себе у всіх відбивних поверхнях. Коли з кав'ярні неподалік він почув звуки фортепіано, але зовсім не такі, як у музичній школі. Якщо звуки минулого раніше викликали скрегіт у його душі, то зараз він відчув приємну вібрацію, немов його внутрішні струни відгукувалися на ноти, це був поклик. Пальці починали мимоволі ворухитися, ніби згадуючи рухи. Ігор, несподівано для себе, відчув, що йому необхідно доторкнутися до клавіш, відчуті подушечками знайому шорсткість. Бажання було таким гострим, що перехоплювало подих. Він дістав із кишені невеликий мідний диск із тонкими різьбленими візерунками.

Провів пальцем по його поверхні й символи засвітилися м'яким бурштиновим світлом. Це був ехослід, прилад, створений сучасністю, здатний ловити звуки й відкривати їхні таємниці. Варто було йому прикласти диск до вуха, як механізм передав йому мелодію просто у свідомість, а потім ще одну і ще. Слухаючи мелодію, за мелодією, він ішов вулицею зовсім без напрямку і мети. Музика ставала путівниковою ниткою, незримою дорогою, яка могла привести кудись, де він ще не був. Або туди, де колись уже був, але забув. Ця музика підіймала його, забираючи за межі буденності, у простір, де можливо все.

І зовсім несподівано, як і планувалося, він побачив його. Піаніно. Воно стояло просто на вулиці, біля кам'яної стіни, до основи якої з двох боків спускалися сходи — немов створюючи обрамлення, ніби це не просто інструмент, а вітвар звуку, захований у серці міста. Але це піаніно було закритим — не тільки кришкою, але й чимось невидимим. Воно не привертало поглядів перехожих, ніби ховало свій голос від світу. Потерта поверхня, застигли клавіші, тиша, яка тягнулася роками. Повз нього проходили десятки людей, не удостоюючи поглядом, ніби це була звичайна шафа, а не живий хранитель мелодій. Затамувавши подих, він підійшов ближче. Провів пальцями по кришці, відчув під долонею шорсткість дерева. Вдихнув, підняв кришку й обережно натиснув на клавішу. Перший звук, перша нота... хвиля емоцій захлеснула його тіло, немов саме життя, наче свіжий вітер, відчинило вікно та увірвалося в його дім без дозволу. Він продовжував натискати на клавіші — спочатку невпевнено, потім сміливіше, дозволяючи пальцям ковзати по рядах, і звуки починали складатися в мелодію. Але піаніно вперто чинило опір, збивало ритм, немов випробовувало його, немов не хотіло розмовляти. Він грав до самої ночі. А потім пішов. Але з однією лише думкою: це воно. Це те, що він шукав.

Кілька днів, а може й тижнів, у нього пішло на пошуки того самого інструменту, який резонував би з його внутрішніми струнами. І він його знайшов. Так почалася нова сторінка його життя і тоді вперше зазвучало піанополе. Не одразу, а трошки пізніше. Ігор занурювався в музику, як у новий світ, який раптом відкрився перед ним. Він знаходив композиторів, чії мелодії відгукувалися в його душі і намагався відтворити їх. Навчання йшло повільно. Пальці спочатку не слухалися, акорди звучали не так, як хотілося, а ритм весь час вислизав. Але всередині щось не дозволяло здатися. Можливо, це було те саме бажання — одного разу наблизитися до Маестро, як він називав свого улюбленого композитора. Стати гідним зіграти перед ним або хоча б розповісти, як його музика змінила цілий світ усередині. І тоді, відтворюючи мелодії знову і знову, зливаючись із кожним звуком, він почав

помічати, як між звичними нотами народжуються свої власні. Іноді це був лише один акорд, що просився на продовження, а іноді — незнайома мелодія, що лунала десь на межі свідомості. Він помічав, що його руки більше не просто слідують за чужими творами — вони самі шукають, пробують, знаходять щось своє. Ігор не відразу усвідомив, що це означає. Але одного разу він сів за піаніно і, замість того щоб зіграти завчену мелодію, дозволив пальцям рухатися вільно. Музика полилася з нього так, наче весь цей час чекала, коли він дозволить їй вийти назовні. Це було схоже на розмову. Тільки тепер він був тим, хто говорить. Так з'явилися його власні композиції, які звучали разом з іншими на піанополі.

Але у світі немає нічого постійного.

В один із днів, на місто почали повільно, але невідворотно наповзати хмари. Спочатку це були лише рідкісні сірі смуги на обрії, але невдовзі небо згустилося, стало важчим, немов ось-ось впаде на землю. Вітер, який колись тільки тріпав листя, тепер свистів у прорізах вікон, стогнав у перехрестях вулиць. Здавалося, саме повітря стало іншим — натягнутим, тривожним, як тятива лука перед пострілом. Ігор дедалі частіше залишався вдома. Зовні щось відбувалося — щось, про що не говорили вголос, але що відчувалося в кожному звуці, у кожному погляді, у кожній раптовій тиші. Світ став холоднішим. Музика, що колись наповнювала його, раптом виявилася занадто тендітною для того, що коїлося зовні. Він сумував за піанополем, за музикою на вітрі, за людьми, що збиралися навколо, неслися ритмом. Тепер усе це здавалося далеким, майже нереальним, як сон, який неможливо повернути. Він сидів у своєму будинку, стиснувшись у грудку, не знаючи, чи має сенс продовжувати. «Що б зробив Маестро на моєму місці?» — думав він, дивлячись у вікно, за яким сіра імла поглинала горизонт. «Як він знаходив сили грати? Як він не втрачав світло всередині, коли все навколо тонуло в темряві?» — Ігор мріяв зустріти його. Просто поговорити. Почути від нього хоч слово, що все не даремно, що музика має сенс навіть у найглухіші часи. І, можливо, відчувати в цій розмові те, чого так не вистачало зараз — живе тепло, натхнення, справжню віру.

І в цю тишу, сповнену важких думок, немов відповіддю, пальці самі лягли на клавіші. Ноти спочатку народжувалися несміливо, як перші кроки на хиткому ґрунті, але з кожним акордом усередині починало розгоратися щось більше. І що довше він грав, то чіткіше розумів — ця музика йому потрібна. Вона не могла розігнати хмари, не могла зупинити вітер, але вона могла звучати, нагадуючи, що десь за цим хаосом усе ще є сонце, є тепло, є ритм життя, який не можна дозволити забрати бурі. Музика ставала його

відповіддю. Силою, що утримувала його в цьому світі. І, можливо, не тільки його. Ігор відчув усередині теплу, непохитну силу і нею хотілося ділитися. Він уявляв, як збирає друзів у своєму будинку, як у каміні приємно потріскують дрова, як звучить музика, наповнюючи простір затишком і спокоєм. Тут, у цьому місці сили, було б тепло й безпечно, незалежно від того, що відбувається за вікнами. Але варто було замислитися глибше, як у душі знову заворушилися сумніви: «З ким розділити це тепло? Усі роз'їхалися, а він залишився. Для кого грати?»

І він згадав про те саме мовчазне піаніно, до якого того дня так і не знайшов ключа.

— Як воно там? Можливо, саме зараз ми потрібні одне одному як ніколи раніше? — запитав він сам себе і, не роздумуючи більше, вирушив до міста.

Вулиці були порожнішими, ніж зазвичай, а рідкісні перехожі поспішали зникнути в провулках. Місто немов стиснулося під вагою неба, а хмари тут були ще густішими, ніж удома. Здавалося, що вже сутеніло, хоча годинник показував ранній опівдень. Але піаніно так само стояло на своєму місці. Воно чекало. Піаніст, тепер його можна сміливо так називати, сів на хиткий стілець, провів пальцями по холодних клавішах, зробив глибокий вдих і, відкинувши всі сумніви, почав грати. Піаніно, колись закрите і мовчазне, відгукувалося на його дотики зовсім інакше — немов розуміло його, немов відчувало його впевненість і силу. Воно звучало глибше, насиченіше, ніж того першого разу. Музика підіймалася над містом легкими, майже відчутними хвилями, влітаючи у навколишню тишу. Він грав, забуваючи про все, окрім мелодії, яка текла крізь нього, поки не пролунав несподіваний звук. Оплески. Він завмер, озирнувся. Люди. Вони зібралися навколо, їхні обличчя світилися захопленням і теплом.

— Це працює, — промайнуло в нього в голові. Він усміхнувся, знову торкнувся клавіш і заграв далі.

Ігор не помітив, як пролетіли дні й тижні. Він дедалі частіше приїжджав до свого відкритого, піаніно, хоча його вже можна було назвати другом, і щоразу його зустрічала невелика, але тепла компанія людей. Хтось приходив спеціально, хтось затримувався випадково, почувши музику вдалині. Поступово цей куточок міста перетворився на його музичний намет, де звуки ховали від тривоги, а мелодії пов'язували незнайомців у єдине ціле.

— А завтра знову гратимеш? — запитав літній чоловік, якого Ігор бачив уже не вперше.

— Звичайно, — усміхнувся він.

Його стали запрошувати в інші місця: у невеликі кафе, на заходи, навіть на невеликі сцени в міських парках. З кожним виступом він ставав

впевненішим, а музика текла крізь нього все вільніше. Але Ігор продовжував грати на вулиці, зустрічаючи в різних куточках міста закриті піаніно — ті, що мовчали роками, немов забуті. Але варто було його пальцям торкнутися клавіш, як в них прокидався голос. З кожною мелодією вони розкривалися все ширше, ставали теплішими, і незабаром вже не здавалися безмовними чужинцями — навпаки, зустрічали його як старого друга, якому можна довірити найпотаємніші звуки.

Чи була у нього чітка мета? Ні. Він просто слідував за тим, що запалювало його зсередини, дозволяв собі жити в моменті, не заганняючи мрії в рамки планів. Адже коли ти занурений у метушню, у нескінченний потік завдань і обов'язків, легко втратити себе, втратити відчуття того, що посправжньому приносить радість. Але він зумів почути цей внутрішній голос — тому що обрав йти за натхненням, а не за очікуваннями.

Але у світі немає нічого постійного.

Прийшла зима. Холод пробирався під одяг, пальці німіли, але Ігор все одно продовжував грати — до останнього, поки навіть теплі рукавички не рятували. У якийсь момент довелося визнати: зима сильніша. Він залишився вдома, підкидаючи дрова в камін, спостерігав, як за вікном повільно кружляє сніг. Хоч вогонь і зігрівав його, але всередині Ігор відчував легку тугу. Він сумував за свободою вулиць, за звучанням клавіш просто неба. Цього вечора, коли все навколо ніби завмерло, він знову подумав про Маестро: «Що б він зробив зараз, у цьому холоді, у цій тиші?» Ігор сів за піаніно і вибрав одну з його композицій — ту, в якій завжди відчував світло. З перших же нот кімната ніби наповнилася чимось невидимим, майже відчутним. Вона заповнила собою весь простір, кожен його думку — мелодія м'яка, плавна, немов погойдуючи його на невидимих хвилях, несла його уяву все далі. Він уже не був у своїй кімнаті. Перед ним розкинувся океан, а за горизонтом повільно піднімалося сонце, яке осяювало світ першими золотими променями. Теплий вітер ласкаво торкався його шкіри, музика зливалася з подихом океану. Не те голосом, не те відчуттям всередині, він почув фразу, після якої непомітно розчинився в цьому баченні, засинаючи біля каміна.

На ранок, коли тепле світло пробилось крізь віконне скло, Ігор прокинувся з якимось новим, тихим, але яким відчуттям всередині. Він згадав слова «Будь сонцем» немов вони все ще звучали в ньому, як відлуння сну, як м'яке світло в грудях. І саме вони стали тим вогником, який розтопив внутрішній холод і сумніви. Ігор зрозумів: не потрібно чекати, поки світ стане легшим або яснішим. Достатньо одного маленького кроку. Тому він не став вибудовувати довгих ланцюжків міркувань, не намагався пояснити собі

навіщо і чому. Він просто пішов за цим новим відчуттям — зустріти світанок на березі моря. «Нехай це буде початком. Невеликим, але щирим.» — і від цієї думки стало напрочуд спокійно... і вперше за довгий час — посправжньому ясно.

І вже за кілька днів, він опинився в місті, яке стояло на узбережжі моря. Ніч ще огортала вулиці, але наш герой вже поспішав до води. Шум хвиль ставав дедалі голоснішим, ваблячи його вперед. І ось, нарешті, перед ним розкинулося узбережжя — широкі кам'яні плити, омиті пінливими хвилями. Він підійшов ближче і побачив знайомий силует.

— Я не вірю... цього не може бути! Як воно тут опинилося? — протираючи очі, запитував він себе.

Це було воно. Його піаніно. Можливо, у вас теж виникло запитання: а як же воно тут опинилося? Оскільки розповідь у нас незвичайна, чарівна, то єдиним логічним поясненням тут може стати — музичний вітер. Щоночі у світі відбувається щось чарівне — музичний вітер переносить інструменти, які зіграли свою останню ноту в одному місці, туди, де на них чекають. Піаніст не знав, що зіграв свою останню ноту в себе вдома... але вітер знав. І тепер, тут, на березі моря, він зрозумів: це місце — його наступна сцена, його новий дім.

Ігор обережно провів пальцями по клавішах, немов перевіряючи, чи це правда, а потім, з першими променями сонця, заграв. Ту саму мелодію, світлу і теплу — «Будь сонцем». Вона лилася крізь нього, ніби завжди жила в його душі, чекаючи цього моменту. Хвилі ритмічно накочувалися на берег, підіграючи йому своїм вічним диханням. Чайки кружляли над водою, перегукуючись, немов вторячи кожній ноті. Вітер підхоплював звуки і розносив їх уздовж узбережжя, наповнюючи простір чарами. Піаніст заплющив очі, повністю розчиняючись у музиці, дозволяючи їй текти вільно, без кордонів. У цю мить він не просто грав — він був частиною цього ранку, частиною моря, сонця і безкрайнього неба. Коли останні ноти розчинилися в ранковому повітрі, він знову почув їх — оплески. Люди, яких він навіть не помітив під час гри, стояли навколо, з усмішками і дивилися на нього захопленими очима. Музика зближувала їх, створюючи простір, наповнений теплом і світлом. Так народилися піаносвітанки.

Звістка про піаніста, який грає на березі моря, стрімко розлетілася, немов сам вітер шепотів її кожному перехожому. Все більше людей приходило, щоб доторкнутися до цього дива — вдихнути солоне повітря, розчинитися в мелодії і дозволити собі бути справжніми. Люди тягнулися до звуку його піаніно, немов до теплого світла в холодний ранок. Музика, яку він грав, була не просто мелодією, вона ніби відкривала в кожному щось своє, особисте і

давно забуте. Хтось приносив пледи і гарячий чай, влаштовувався на кам'яних плитах і просто мовчки слухав, немов кожна нота допомагала зібрати розсіпані думки. Хтось навпаки — не міг всидіти на місці, так одна дівчина, щоранку приходила танцювати. Її рухи були немов продовженням музики — легкі, плинні, ніби вітер грався тканиною її сукні, яка з кожним рухом змінювала свій колір. Вона не говорила ані слова, але кожен її рух був діалогом з Ігорем, з його мелодією, з морем.

А один хлопець приносив із собою незвичайні листівки. Вони були абсолютно порожніми, гладенькими, як свіже ранкове небо перед першим світлом. Кожен бажаючий міг взяти такий чистий аркуш, сісти ближче до піаніно, прикрити очі і просто слухати. Варто було дозволити музиці торкнутися серця, як на папері починали проступати тонкі, ніби живі лінії: обриси світанків, звивисті лінії хвиль, силуети людей і сяючу доріжку від сонця на поверхні води. Ці листівки немов запам'ятовували почуття, народжені в момент музики. Вони зберігали в собі не зображення, а відчуття — тепла, світла, надії. Їх неможливо було намалювати або скопіювати. Вони були єдиними у своєму роді, як ранкові миті, які не можна повторити. Люди забирали їх із собою, щоб у найпохмуріші або неспокійні дні розгорнути, поглянути на них і знову відчутти, як тиха музика піаносвітанків зігриває серце.

Пам'ятаєте, я казав, що де б Ігор не з'являвся, де б не торкався клавіш — там завжди все оживало, розквітало, немов відгукуючись на його музику? Одного ранку це стало особливо помітно. Він ішов знайомою стежкою до берега, вдихаючи знайоме солоне повітря, коли раптом відчув новий аромат. І коли вийшов на кам'яні плити, серце на мить завмерло. Перед ним стояло його піаніно — оповите квітами. Вони росли прямо з-під каменів, обвивали ніжки інструменту, лягали строкатими плямами на кришку і клавіші, заповнюючи ранкове повітря солодким ароматом. Здавалося, це сама земля віддячила йому за музику, за світло, яке він приносив сюди. А згодом він помітив ще одне диво — молоде дерево, тонке, але вперте, яке пробилось крізь тріщину в плитах поруч з піаніно. Його тонкі гілки тягнулися до неба, вловлюючи перші промені світанку. Ігор підійшов ближче, провів рукою по шорсткій корі, і в цей момент його охопило тепле, світле почуття... ніби це дерево — символ. Його власна історія, що проросла крізь холод, бетон і сірість. І раптом він усвідомив: музика, як і життя, завжди знайде спосіб пробитися до світла.

А з першими теплими вечорами з'явилося ще одне диво — свечір. У цей час, коли сонце вже сховалося за горизонтом, а небо наповнювалося глибокими відтінками ночі, піаніно огорталося м'яким світлом десятків

свічок. Вони з'являлися одна за одною і незабаром інструмент перетворювався на маяк, що осяював не тільки берег, але і душі людей. У цьому теплому мерехтінні кожен знаходив щось своє: спогади, мрії, відповіді на незадані питання. Музика текла крізь тишу, немов освітлюючи найпотаємніші куточки серця.

Чи варто говорити про те, що Ігор знайшов себе, знайшов те, що його запалює і надихає? Думаю, ви і так це зрозуміли. Хто знає, скільки світанків він зустрів, скільком кораблям допоміг знайти свій берег. Він не забував і про своїх друзів у великому місті, час від часу повертаючись, щоб знову наповнити вулиці музикою і поділитися теплом з іншими. Але його серце належало морю. Тут, серед хвиль, вітру і звуків, він відчував себе по-справжньому живим. Поки одного разу його власний корабель, ведений мелодією долі, не знайшов свій довгоочікуваний берег.

Вікторія повільно йшла вздовж берега, дозволяючи прохолодним хвилям м'яко обіймати її босі ноги. Вона притискала до голови легкий світлий капелюшок, який наполегливий вітер раз у раз намагався знести. Він грався з її волоссям і приносив солоний запах моря, змішаний з чимось тонким, ледь вловимим... Аромат квітів. Звук. Музика. Вона зупинилася. Мелодія звучала десь попереду, манила, немов невидима нитка, і здавалося, що разом з нею рухається вітер, хвилі і все ранкове небо. Вікторія притиснула долонею капелюшок і, злегка прискоривши крок, пішла на звук, дозволяючи йому вести її, поки не побачила його — квітуче піаніно. Воно стояло, потопаючи в пелюстках. У повітрі витав їх ніжний аромат, змішуючись з мелодією, і від цього все навколо здавалося майже казковим. Серед цієї казки можна було розгледіти, скоріше навіть почути піаніста, кожна нота якого ніби оживляла повітря, перетворюючи його на легке, прозоре полотно, на якому музика малювала свої візерунки. Різнобарвні пелюстки, підхоплені вітром, плавно кружляли в повітрі, ніби знайшли власне життя, вони запліталися в дивовижні візерунки і форми. Одна легка пелюстка опустилася на її долоню і Вікторія усміхнулася, немов це був якийсь добрий знак.

І ось остання нота. Музика затихла. Порив вітру несподівано підхопив її капелюшок і, немов за сценарієм самої долі, відніс його прямо в руки піаніста. Він спіймав його, підняв очі і їхні погляди зустрілися.

— Здається, це ваше, — сказав він, майже пошепки, ніби боявся злякати магію моменту.

— Так, він... часто злітає, коли відчуває поруч щось особливе, — усміхнулася Вікторія, підходячи ближче.

— Тоді він явно щось відчув.

— Відчув, що ваша гра, ніби розмова з сонцем.

Він усміхнувся, дивлячись у її очі:

— Іноді воно відповідає. Особливо на світанку.

Вікторія теж усміхнулася і в цій усмішці, у цьому погляді, було щось легке, тепле, ніби їх обох огорнуло одне й те саме сонячне світло. Музика давно стихла, але між ними продовжувала звучати якась своя, невидима мелодія — зі слів, поглядів і пауз. Вони неспішно пішли вздовж узбережжя і здавалося, кожен крок складався в історію, яка починалася задовго до цієї зустрічі. Вони говорили, сміялися, мовчали, дозволяючи морському повітрю вплітати свої думки в загальний ритм. І з кожною миттю ставало дедалі зрозуміліше: їхні вибори, дороги, зміни — все вело їх сюди, наче сама доля раз за разом сплітала тонкі нитки, аж доки не зв'язала їх разом саме в цю мить. Стоячи у воді й тримаючись за руки, вони дивилися вдалину, наче зазираючи за обрій, а море ласкаво й дбайливо омивало їхні ноги.

— Це вона, — подумав він.

— Це він, — подумала вона.

У цей момент вони ще не уявляли, який шлях чекає їх попереду, але точно були впевнені, що пройдуть його разом...

А що було далі, ви й самі вже здогадалися — у світі немає нічого постійного, але це вже зовсім інша історія.

Епілог.

Так, зробивши крок за межі звичного, світ раптом розкривається у всій своїй неосяжності. Те, що здавалося великим, виявляється лише маленьким острівцем в океані можливостей. Але найдивовижніше — ти можеш не тільки розширити свій світ, а й наповнити його, поділившись ним з іншими. Ти можеш запалити свою зірку, а можеш стати тим, хто освітить шлях для інших. Один маленький крок і починається подорож, де кожна зустріч, кожен звук, кожен світанок можуть змінити все.

Що хотілося б додати: усі події в цій історії вигадані, а будь-які збіги випадкові... або ні.

Від автора.

Дорогий читачу, дякую, що вирушив у цю подорож разом із Ігорем.
Я щиро сподіваюся, що ця історія подарувала тобі натхнення, пробудила нові думки або допомогла поглянути на життя трохи інакше.
Я буду радий, якщо ти продовжиш подорожувати світами, які я створюю.
На моєму сайті ти знайдеш ще більше захопливих історій про самопізнання, магію та життя.
А щоб залишатися на зв'язку і дізнаватися про нові історії першим, заглядай у мої соцмережі — там завжди знайдеться місце для спілкування і натхнення.

З теплом,
Твій автор — Сергій Васильєв

Контакти:

[Бібліотека фентезі](#)

[Інстаграм](#)

[Фейсбук](#)